

**ЗАВРШНА РЕЧ ТУЖИЛАШТВА ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
У ПРЕДМЕТУ „ЂАКОВИЦА (ЛЕКАЈ)“**

18. септембар 2006.

Максимална казна за силовања и убиства

Овде се ради о страшном догађају, о мучењима и тортури какву људски мозак тешко може да замисли, те су оштећени трпели несносне болове и били понижени на најсуровији начин.

1. Утврђено чињенично стање-догађај

На основу изведених доказа у истрази и на главном претресу, несумњиво је утврђено чињенично стање које сам представио у прецизираној оптужници.

Наиме, утврђено да је оптужени Лекај Антон, као припадник ОВК, заједно са другим припадницима своје јединице искористивши моменат када је започела фаза повлачења српских снага из подручја општине Ђаковица, 12. јуна 1999.године, запосео контролни пункт фабрике Емин Дураку, вршећи контролу становништва. У вршењу те контроле истог дана око 17,30 часова, зауставио је сватовску колону у којој су се налазили Роми: оштећени Тафај Софија, Тафај Хасан, Шаља Ређ, Шаља Бедри, Зећири Гзим, Зећири Афијета, Краснићи Бајрам, Љушај Звездан, Бала Шабан, Бериша Сали,(11.лица)

Сва ова лица је најпре држао затворене у просторијама фабрике, где је, заједно са Шкупи Арбеном, покојним Бестражин Бесимом, Укшинај Рифатом и Хекуран Ходом, истовремено кундацима и ногама тукао по глави и телу оштећене Љушај Звездана, Зећири Гзима, Бедри Шаљу, којима је Шкупи Арбен ножем наносио телесне повреде у виду посекотине по телу, док је Зећири Гзиму нанео посекотину у пределу подбрадка.

Након тога је сва ова лица противправно затворио у подрум хотела «Паштрик», где их је држао затворене четири дана, где их је свакодневно, заједно са другим припадницима ОВК, наизменично или сви заједно и истовремено тукли, ногама од столице, палицама, кундацима и ногама. У томе је предњачио

оптужени (и Арбен Шкупи) који је још и ножем наносио телесне повреде затвореним лицима, одесецао поједине делове тела, прсте и уши, понижавао, приморавајући их да пију мокраћу, једу измет, претећи им да ће их убити, говорећи им да напусте подручје КИМ-а, док је мал. Софију силовао, најпре у подруму, наочиглед свих затворених, а након тога је одвео у собу хотела, где је поново силовао и где су је други припадници ОВК силовали.

Сутрадан, 13. јуна, ухапшени су и у исти подрум затворени Краснићи Бајрам, Гаговић Раде а потом и Керши Мехмет.

У ноћи 13. и 14. 06. оптужени је тукао ошт. Шаља Бедрију, и над њим извршио противприродни блуд, тако што је Бедрију окр. Шкупи Арбен, ставио свој полни орган у чмар, док му је окр. Љекај Антон истовремено стављао свој полни орган у уста, а затим оштећеном Гаговић Радету, нанео тешке телесне повреде, тако што је држао овога док му је Шкупи Арбен ножем одсекао десно уво, а потом одсечено уво угурао у уста ошт. Шаља Ређи и натерао га да једе, а након чега је пришао Краснићи Бајраму истим ножем, у намери да га лиши живота, задао ударац у пределу грудног коша са леве стране и у пределу бубрега, наневши му убодне ране у телу, услед које је овај одмах преминуо на лицу места.

У току дана, 14.06. затворенике је посетио командант Оперативне зоне «Дукађини» Рамуш Харадинај који је наредио да се Тафај Софија, Гзим Зећири, Сали Бериша и Арфијета Зећири пусте на слободу, што је и учињено.

Остале затворенике Бедри Шаљу, Шаља Ређу, Љушај Звездана и Гаговић Рада, оптужени је 15.06.1999, око 02,00 часова, заједно са Бестражими Бесимом, Аземи Шабаном, Укшинај Рифатом, најпре везао, пошто им је Арбен Шкупи саопштио да ће по наредби Рамуша Харадинаја бити стрељани, па су их у два моторна возила одвезли на место зв. «Гропа Цофтинаве», у близини кланице «Агими», а потом, сви заједно и истовремено из аутоматског оружја, из непосредне близине, испалили неколико рафала у њих, при томе је пуцао у груди пок.Шаља Ређа, за то време су Арбен Шкупи и остали пуцали у Љушај Звездана, Гаговић Рада које су лишили живота, док је оштећени Шаља Бедри, искористио непажњу и побегао са лица места.

Након овог догађаја, лица која су преживела, заједно са својим породицама напустила су подручје Косова и Метохије.

Овакво чињенично стање утврђује се на основу сагласних исказа свих оштећених, саслушаних у својству сведока као и на основу исказа саслушаних сведока који имају посредна сазнања о овом догађају.

Извесне разлике које су постојале у исказима оштећених, последица су

необразованости тих сведока и њихове немогућности да на прави начин, речима искажу и опишу све ужасе које су преживели и видели. Овде се ради о страшном догађају, о мучењима и тортури какву људски мозак тешко може да замисли, те су оштећени трпели несносне болове и били понижени на најсуровији начин, па је у тој ситуацији и логично да се њихови искази у потпуности не подударају у свим детаљима, јер је свако од њих на различите начине трпео тортуру и мучење и телесне и душевне болове, због којих и нису, можда, били у стању да речима прецизно искажу своја болна искуства и прецизно и сагласно определе улогу свих припадника ОВК у догађају у питању.

Осим тога, и истражни судија и ја, у истрази, и председник овог већа уложили смо доста труда да успоставимо језичку комуникацију са већином оштећених лица, с обзиром да они користе извесну мешавину албанског и ромског језика, што је можда, у почетку, за последицу имало одређене несагласности, можда и нелогичности у њиховим исказима, међутим, председнику већа и већу је, уз не мале напоре, успело да успостављајући комуникацију, евентуалне неподударности у исказима сведока отклони, кроз њихово међусобно суочење и њихово суочење са оптуженим.

Стога можемо да закључимо да сведоци оштећени, који били заточени у подруму хотела «Паштрик», и то Тафај Софија, Тафај Хасан, Шаља Бедри, Зеџири Афијета, на јасан, логичан и убедљив начин исказују оно што су у подруму хотела «Паштрик» доживели и преживели, док су њихови искази у битним детаљима међусобно сагласни.

2. Идентитет оптуженог, алиби и одбрана оптуженог

Оптужени се током предходног поступка пред истражним судијом Већа за ратне злочине Окружног суда у Београду бранио ћутањем. Своју одбрану изложио је након саслушања свих предложених сведока у овој ствари, не признајући да је кривично дело за које се терети извршио, наводећи да се у време које је опредељено у Оптужници, није налазио у Ђаковици, већ да је са својом породицом напустио Косово и Метохију на дан 27. априла 1999. године и отишао у Републику Албанију, где је боравио до 15.07.1999. године. Негирао је и надимак Пинћо. При оваквој одбрани остао је доследан и током главног претреса.

Овакву одбрану окривљеног поткрепљују искази сведока: Лекај Кристине, мајке оптуженог Антона, Лекај Петрита, брата оптуженог. Међутим, с обзиром на блиско сродство које ови сведоци имају са оптуженим, овакве исказе третирам као пристрасне и страчунате на то да потврде алиби оптуженог. Исказ сведока Лекај Кристине је, по мом мишљењу, процесно неупотребљив, јер је овај сведок, на моје питање, јасно и прецизно навео да је била присутна и први и други дан

када је почео главни претрес и чула одбрану оптуженог. Трећи сведок наводног алибија, Манцерај Људевик, таст оптуженог, није могао пред нама да потврди да је видео оптуженог у Албанији када се злочин догодио. Са друге стране, сведок Керши Мехмет остао је неубудљив, посебно у суочењу са сведоком Бедри Шаљом, у тврдњи да није видео оптуженог у просторијама подрума хотела «Паштрик». Исказ овог сведока у многоме девалвира чињеница да је он тражио од Шаља Бедрија да овај оптуженом опрости крв за убијеног брата Ређа, нудећи да ће му оптужени направити кућу у Ђаковици.

У доказном поступку, на претресу одржаном јуче, суд је по службеној дужности, без предлога странака, прочитао исказе четири сведока, односно записнике Привремене администрације Косова, од 30.05.2006. године, које је сачинио међународни судија на Косову и Метохији. Према садржини ових записника четири сведока потврђују наводни алиби оптуженог. Међутим, изјаве ових сведока узете су од органа које наше позитивно право не познаје и на начин који није предвиђен одредбама важећег ЗКП, па такве изјаве не могу имати квалитет доказа нити их суд, као такве може узети у обзир.

Осим тога, оваква одбрана оптуженог и изјаве поменутиих сведока у супротности су са свим изведеним доказима на главном претресу, пре свега, у супротности је са садржинама исказа свих оштећених, саслушаних у својству сведока и са садржинама исказа других сведока, који су сви саслушани пред овим судом и на главном претресу.

Ови сведоци су рођени и живели, непрекидно до краја јуна 1999.године, у Ђаковици, где је живео и оптужени и сви су они њега од раније, пре конкретног догађаја добро познавали и са њим нису били у лошим односима. Сведок Афријета Зећири наводи да је пре почетка ратних дејстава на Косову и Метохији, почев од 1996. године, познавала оптуженог са улице, да га је свакодневно и виђала у друштву Шкупи Арбена, те да су њих двојица једне прилике од ње одузели новац који је она тада зарадила. Сведок Хусни Рамоци је одређено навео да је познавао оптуженог и његовог друга Шкупи Арбена и да му је познато да су они пре рата крали по Ђаковици.

Чињенице и околности везане за идентитет оптуженог, потврду да је његов надимак Пинћо, околности везане за његов ранији живот и околност да је оптужени после 10. јуна у униформи ОВК и са оружјем виђен на улицама Ђаковице потврдили су сведоци Бедри Шаља, Мехметај Раме, Хусни Рамоци, Росанда Кабаш, Бахтјари Антигона, Векић Биљана, који су такође знали оптуженог.

У доказном поступку, у току истраге, обављена је радња препознавања окривљеног од стране сведока Тафа Софије, Зећири Афијете, Векић Биљане и

Бедри Шаље, који су сви на несумњив начин препознали Лекај Антона као извршиоца означеног кривичног дела. Овим радњама био је присутан Теки Бокши, бранилац оптуженог, који није имао примедбе на начин на који је препознавања обављено.

Обављена је и радња суочавања, при којој су сви сведоци остали доследни у својим казивањима а нарочито доследни у тврдњи да је Антон Лекај критичне прилике био и у просторијама фабрике «Емин Дураку» и у хотелу „Паштрик“ и да је према њима, у заједници са другим припадницима ОВК, предузимао све напред описане радње.

Имајући ово у виду, као и чињеницу да сведоци на јасан, логичан и убедљив начин исказују оно што су, најпре у просторијама фабрике «Емин Дураку», а потом и у подруму хотела «Паштрик» доживели и преживели, те да су њихови искази у битним детаљима међусобно сагласни и сагласни са садржинама свих изведених доказа у току истраге и на главном претресу, те чињеницу да оптужени није суду пружио доказе за свој наводни алиби, може се извести закључак да је одбрана оптуженог, у којој негира своје учешће и улогу у извршењу конкретног кривичног дела, неоснована, и срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Искази саслушаних сведока налазе своју потврду и у садржини писмене документације која је прочитана на главном претресу.

Овде, пре свега, мислим на следеће писмене доказе:

- Извештај из КЕ за окривљеног од 10.12. 2002.године, и дактилоскопског картона СУП Ђаковица за Лекај Антона, где у личним подацима за оптуженог стоји да му је надимак Пинћо

- Извештај о организовању и деловању терористичке ОВК на подручју СУП Ђаковица, у приоду од 01.01.1998. године до 01.01.2000., СУП Ђаковица број 2698/04, од 25.10.2004.године, из којег се утврђује да је Рамуш Харадинај као командант оперативне зоне Дукађини, формирао јединицу за атентате и киднаповања, која је у координацији са формацијом Војна полиција (ПУ-«Полиција Усхтраке») вршила киднаповања и илегално заточење српских цивила и других неалбанаца и да су у подруму хотела «Паштрик» и у згради Ауто-мото друштва «Старт», направили илегалне затворе, у којима су физички мучени и злостављани Срби и неалбанци, а након тога и убијани, док се из

- Извештаја МУП РСрбије СУП Ђаковица број 233-254, од 08.02.2005.године утврђује да Антон Лекај од малена носи надимак Пинћо, да је био припадник Војне полиције, а да је, након што су припадници српске полиције напустили

Ђаковицу, формирао групу која је себе називала «Ципат», а из

- Извештаја МУП РСрбије -Ресора јавне безбедности, Штаб МУП-а за АП КИМ, број 479-2/ 2004, од 27.04.2006.године, Извештаја УНМИК полиције број 391-1-Ц /05, од 12.04.2006.године и Извештаја Мисије УН на Косову–цивилна полиција, број 391-1-Ц /05, од 12.04.2006. године утврђује се да су у хотелу «Паштрик « убијена 4 лица-Рома средином јуна 1999.године.

Потпуна идентификација оптуженог, чији је надимак Пинћо, утврђује се и на основу Закључка МУП Р Србије – СУП Лесковац – одељење крим-техника од 19.08.2006. године, идентификација отисака Лекај Антона и правоснажне Пресуде Окружног суда у Пећи број 44/01, од 22.08.2001.године.

3. Постојање оружаног сукоба и припадност оптуженог страни у сукобу

Овако утврђено чињенично стање, уз садржину описане писмене документације, а имајући у виду и садржину следећих докумената: Војно-техничког споразума о Косову од 09.06.1999.године, Резолуције 1244, од 10. јуна 1999.године, Шематског приказа оперативне зоне Дукађини, Списка киднапованих и убијених Срба на подручју АП КИМ, Извештаја БИА, са оригиналном документацијом која је јуче на претресу прочитана, са датумом 15.05.2006.године, намеће и следеће закључке :

- на територији Косова и Метохије, почев од 1997. године, постојао оружани сукоб и то најпре између тада формираних герилских организација које су састављене од припадника албанске националности и полицијских снага Србије, да би касније, почев од 1998. године, када су герилске организације прерасле у оружану формацију под називом ОВК, започео оружани сукоб између тако формираних снага ОВК и оружаних снага СРЈ. Формирана ОВК имала је војну организацију, материјална средства, одговорну команду, што је овој формацији омогућавало да изводи континуиране и усклађене војне акције и могућност освајања и контролисања делова територије Косова. Тако су формиране оперативне зоне којима су руководили команданти штаба. Подручје општине Ђаковица припадало је оперативној зони Дукађини, чији је командант био Рамуш Харадинај.

- оптужени Лекај Антон је био припадник наоружане војне формације ОВК, Војне полиције

- тзв. групе «ЦИПАТ», за подручје општине Ђаковица.

- Искористивши ситуацију у којој је Савет безбедности донео Резолуцију 1244., 10. јуна 1999.године, и време када су Оружане снаге СРЈ закључиле

војнотехнички споразум са НАТО снагама, и обавезале се да се повуку са подручја КИМ, у фази повлачења, наоружани припадници ОВК, у саставу бригаде, под командом Рамуша Харадинаја, запосели су подручје града Ђаковице почетком јуна, односно 10. јуна 1999. године. У граду су тада живели становници неалбанске националности, Срби и Роми, према којима су припадници ОВК, група Ципат и Лекај Антон као припадник ове групе, под оружјем, одмах започели спровођење тортуре (према затеченим грађанима неалбанске националности), при чему нису поштовали одредбе параграфа 9. тачка б. и ц. и параграфа 15. Резолуције, јер нису положили оружје у моменту када су оружане снаге СРЈ започеле процес повлачења, већ су, под оружјем, као оружане формације, запоседали територије на којима је процес повлачења започет, нити су се повиновали захтевима међународне заједнице за демилитаризацијом нити захтевима за успостављање безбедног окружења на Косову.

- оружане снаге Војске Југославије су се, заједно са полицијским снагама, повлачиле у периоду од 10. до 20. јуна 1999. године. У том периоду, за време повлачења, те јединице биле су изложене нападима припадника ОВК, који су на њих отварали ватру. Сам процес повлачења оружаних снага је, у војном и правном смислу, била таква активност која је подразумевала борбено обезбеђење.

Ове чињенице и околности пружају довољан основ за тврдњу да је оружани сукоб, као објективни услов инкриминације за кривично дело у питању, постојао и у процесу повлачења припадника војске и полиције са Косова и Метохије, све до 20. јуна 1999. године, када је овај процес завршен и када су снаге КФОР-а запоселе територију Косова и Метохије.

Имајући у виду да су се злочини за које се оптужени терети догодили у времену од 12. до 15. јуна, у време када је још увек постојао период оружаног сукоба, који није окончан постизањем међусобног мировног споразума или међусобног мирољубивог решења спора, већ је решење спора, поменутом Резолуцијом, фактички тек започето, намеће се логичан закључак да су злочини за које се оптужени терети били уско повезани са непријатељствима, односно оружаним сукобом који је постојао на територији Косова и Метохије између српских оружаних снага и снага ОВК.

Ти злочини су непосредно били повезани са оружаним сукобом, јер су вршени у истом циљу и из истих побуда због којих је конкретни оружани сукоб настао и водио се, у циљу који се састојао у успостављању потпуне контроле над територијом Косова и Метохије од стране ОВК-а и протеривању свог неалбанског живља са тог подручја.

Истовремено, због тога су неосновани наводи оптуженог истицани у његовој одбрани током овог поступка да у конкретној ситуацији недостаје објективни услов инкриминације за кривично дело у питању, односно да радње оптуженог нису предузете у време када је постојао оружани сукоб и у контексту тог сукоба.

Како су конкретни злочини; дела и пропусти који се овом оптужницом стављају на терет оптуженом, као припаднику ОВК-а, почињени у оквиру оружаног сукоба, то је, због ове чињенице оптужени, као припадник стране у сукобу, био у обавези да поштује одредбе Женевских конвенција и да им обезбеди поштовање у свакој прилици.

4. Статус жртава

Неспорна је чињеница, а то је и утврђено у доказном поступку, да је свака од жртава конкретних злочина била је цивил, припадник ромске или српске националности. То су били обични, незаштићени, беспомоћни и недужни људи који сами лично или појединачно нису урадили нити намеравали да ураде неки злочин или преступ, нити су престављали било какву реалну претњу оптуженом и другим припадницима ОВК.

Како су жртве злочина за који се оптужени терети биле ухапшене и задржане углавном по основу своје етничке припадности, односно по основу свог ромског или српског идентитета, то се оне, као такве и у мери у којој нису биле заштићене ниједном од других Женевских конвенција, морају сматрати «заштићеним лицима» у смисли Четврте Женевске конвенције, с обзиром да су албанске власти очигледно сматрале да оне-све жртве, због свог етничког идентитета, припадају супротној страни у оружаном сукобу.

Због тога се, у смислу члана 4. Женевске конвенције ИВ, и на основу члана 2. става 2. Протокола ИИ, има сматрати да сви оштећени, именовани у изреци, као цивилна лица, као припадници српске или ромске националности, лишени слободе и затворени од стране припадника ОВК, као стране у сукобу, имају статус заштићених лица.

При томе, на овакав закључак није од утицаја чињеница што се међу оштећенима нашао и Бериша Сали, који је Албанац, јер је овај сведок врло брзо пуштен из подрума хотела «Паштрик» и то након што је ножем нанео телесну повреду Рому Краснићи Бајраму.

5. Улога оптуженог и његове радње

5а. – затварање

Оптужени је, заједно са другим припадницима ОВК, сва оштећена лица и жртве лишавао слободе и затварао без редовног правног поступка.

Оштећене је оптужени, најпре, сатима држао затворене у просторијама фабрике „Емин Дураку“ а потом је, сва лица која је лишио слободе пребацио у подрум хотела «Паштрик», где је постојао илегалан затвор, и где су сви држани затворени укупно четири дана.

Сви су они били затворени, иако није постојала реална основа да се верује да је њихово затварање неопходно и нужно због разлога безбедности, нити је у вези са затвореним цивилима оптужени поштовао загарантовани поступак. На овај начин, оптужени је сам и са другим припадницима ОВК прекршио цитиране одредбе ИВ Женевске конвенције.

Једини разлог за хапшење и затварање ових лица био је тај што су им се они обратили на српском језику и што су били припадници српске и ромске националности. То је и био разлог због којег су сва затворена лица свакодневно трпела разна понижења, мучења и тортуре, сакаћења и силовања а на крају нека од њих била и лишена живота.

Садржина доказа изведених на главном претресу упућује на закључак да су оваква затварања цивила неалабанске националности, отворена насиља, зверства и мучка убиства Срба на КИМ, као и други насилни акти, која су се у то време догађала широм Косова и Метохије, а која су вршили припадници ОВК, била искључиво у функцији систематског напада усмереног према њима и имала су за циљ протеривање свог неалабанског живља са тог подручја.

5б. – нечовечна поступања, мучења, силовања

Свакодневно премлаћујући оштећене ногом од столице, палицама, кундацима, наносећи им ножем посекотине по телу, а ужареном цигаретом наносећи опекотине по целом телу, и одсецајући им поједине делове тела, одсецајући уво покојном Гаговић Радету и приморавајући Бедри Шаљу да то уво једе, приморавајући оштећене да пију мокраћу и једу измет, и приморавајући малолетну Тафа Софију да ужареном цигаретом наноси опекотине по телу других затвореника, оптужени је, заједно са својим «саборцима», поступао у намери да жртве понизи и извргне руглу и да им нанесе тежак душевни и телесни бол и патњу, при чему је очигледно био мотивисан презиром према достојанству свих оштећених - затворених особа.

Овакви поступци имали су за циљ да се од оштећених изнуди признање о њиховој наводној припадности другој страни у сукобу, о чему сведочи чињеница да су оптужени Лекај Антон и окривљени, против којих је поступак издвојен, сви као припадници ОВК, испитивали оштећене на околности њиховог наводног учешћа на страни оружаних снага СРЈ, у војним операцијама против ОВК, те тражећи од њих информације о поступању српске војске и полиције у оружаном сукобу, а вршећи тортуру над њима јасно им стављали до знања да морају да напусте територију Косова и Метохије.

И силовање ошт. Шаља Бедрија, блудне радње које је извршио над њим, силовање оштећене малолетне Тафа Софије, у подруму, пред свима, рођеним стрицем, тек венчаним мужем, и његовом блиском родбином, као радње које је оптужени свесно предузео, имали су за циљ застрашивање, деградацију, понижавање, дискриминацију, кажњавање и уништење ових особа.

Описане радње објективно представљају акте који нису у складу са основним принципом човечног поступања и којима се објективно, намерно а не случајно, наноси тешка душевна и телесна патња и озбиљно напада на људско достојанство, па је очигледно да је оптужени, заједно са другим припадницима ОВК, свесно кршио одредбе члана 27. Женевске конвенције IV, којима се изричито забрањује такво понашање, прописујући да ће се са заштићеним особама у сваком тренутку човечно поступати, док је ставом 2. истог члана изричито прописано да ће жене посебно бити заштићене против сваког напада на њихову част, а нарочито против силовања. Силовања и "било који облик недоличног насртаја" на жене забрањују и члан 76 (1) Допунског протокола I и члан 4 (2)(e) Допунског протокола II.

5ц. – убиства

Оптужени је, заједно са другим припадницима ОВК, учинио радње којима је наносио повреде појединим лицима, што је имало за последицу смрти која је наступила код четири лица.

Најпре је у подруму хотела «Паштрик», наочиглед свих, ножем заједно са Шкупи Арбеном, покојном Краснићи Бајраму, нанео повреде у виду угодних рана у виталне делове тела, па је од задобијених повреда овај преминуо на лицу места.

На крају, испаљујући рафале из аутоматског оружја, пуцајући у правцу жртава Гаговић Рада, Шаља Бедрија, Шаља Ређа и Љушај Звездана, циљајући при том у виталне делове тела, оптужени је, заједно са Шкупи Арбеном и пок.Бестражини Бесимом, очигледно поступао у намери да их лиши живота. При томе је као последица оваквог поступања код жртава наступала смрт. На

овај начин лишени су живота Гаговић Раде, Ређ Шаља и Љушај Звездан.

Доказ за то (доказ за смрт ових лица) лежи у чињеници да су сва лица на списку несталих лица из времена догађања у подруму хотела «Паштрик», да су леш покојног Краснићи Бајрама видела сва затворена лица у подруму хотела, која су била и очевици његовор умирања, да је Шаља Ређ умро на рукама свог брата Бедрија, док је сведок Круезију Газменд, Ређин рођак, његове посмртне остатке нешто касније видео, уочио на његовом телу две ране од метка, скинуо прстен са његове руке и узео парче кошуље. Неспорно је да је сведок Шаља Бедри видео да Бесим и други припадници ОВК изводе Гаговић Рада и Љушај Звездана, везане, из подрума, стављају у возило и одводе на стрељање на исто место, на око тридесетак метара од места где су одведена бараћа Шаља, на које је из свог аутоматског оружја пуцао оптужени. Гаговић Раде је лице које је судском пресудом проглашено за умрло.

Ове чињенице, уз податак из писмених извештаја УНМИК полиције и УНМИК цивилне полиције, да је у хотелу «Паштрик» убијено четири лица у критично време, довољан је основ за закључак да су радњама оптуженог и других припадника ОВК лишена живота четири лица која сам горе поменуо.

6. На крају, дозволите ми да закључим:

Описане радње и поступања оптуженог према жртвама, са свим ужасним детаљима, које сам напред изнео, према жртвама од којих је свака била цивилно лице, не само да представљају тешко кршење хуманитарног права, већ су такве радње истовремено инкриминисане као радње извршења кривичног дела Ратни злочин против цивилног становништва, из члана 142. КЗ СРЈ и представљају облике извршења овог кривичног дела.

При томе је оптужени, као саизвршилац, делујући заједно са другим припадницима ОВК, и остварујући свој део у процесу извршења дела, поступао умишљајно, јер је остварење дела хтео као своје и као заједничко. При томе је поступао мотивисан жељом да неалбанском живљу учини живот неподношљивим и да га на тај начин примора да напусти подручје општине Ђаковица и тако испуни заједнички општи циљ: успостављање потпуне контроле над територијом Косова и Метохије од стране Ослободилачке Војске Косова и протеривања неалбанског живља са тог подручја.

Према томе, на основу утврђених чињеница и околности, у радњама оптуженог стекла су се сва битна обележја кривичног дела Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, па како је Лекај Антон и кривично одговоран за ово кривично дело, ја остајем код прецизиране оптужнице и предлажем суду да се оптужени за ово кривично дело огласи кривим и казни

по Закону.

Предлажем да суд приликом одмеравања казне узме у обзир и цени као отежавајуће околности на страни оптуженог, пре свега тежину извршеног кривичног дела и настале последице.

Извршена кривична дела имају посебну тежину због намерног облика нечовечног поступања које оно представља, као и због тежине боли и патње коју је оптужени својим активним учешћем наносио жртвама. Овде се пре свега мисли на сексуалну, насилну и понижавајућу природу радњи које је оптужени предузимао према жртвама, а које су радње код жртава изазвале повећану психичку патњу и повећани осећај понижења. Ово због тога што су жртве биле претучене ногом од столице, палицама или шипком, кундаком пушке, сакаћене ножем, одсецањем ува и прста. При томе је оптужени силовао малолетну Тафа Софију и силовао Бедри Шаљу и над њим вршио блудње радње. Нема никакве сумње да су овакви поступци оптуженог били изузетно окрутни и шокантни.

Последице дела огледају се у лишавању живота четири лица, трајном или делимичном нарушавању психичког и телесног здравља преживелих лица, на шта, на пример, указује чињеница да је Зећири Гзим после овог догађаја извршио самоубиство, као и то да су сви оштећени, заједно са својим породицама, убрзо након овог догађаја, напустили своје домове, схватајући да је за њих даљи живот на Косову немогућ.

Последице овог кривичног дела морамо сагледавати и шире. То је само један у низу догађаја узрокованих од стране припадника ОБК, који су за директну последицу имали масовни одлазак српског, ромског и осталог неалбанског живља са подручју Косова и Метохије. Тако су, на пример, на подручју општине Ђаковица после 20 .јуна остале да живе само две старице, склоњене у оближњи манастир.

Даље, мора се узети у обзир и ценити на штету окривљеног његова криминална прошлост пре рата и његова склоност ка вршењу имовинских кривичних дела и кривичних дела са елементима насиља, због којих дела је као малолетник био привођен и познат полицији Ђаковица. Према исказу Афијете Зећири оптужени је од ње на силу одузео новац који је зарадила превозећи грађевински материјал. На овакву личност оптуженог указује и његова осуда за крив.дело наношења телесних повреда ватреним оружјем, што је утврђено цитираном правоснажном пресудом суда у Пећи. Посебно треба имати у виду да се против оптуженог на основу Решења истражног судије Већа за ратне злочине води истрага због постојања основане сумње да је извршио истоврсна кривична дела ратних злочина.

Олакшавајућих околности у овом случају нема.

Оптужени Лекај Антон је оваквим поступањем показао да људски живот и људско достојанство, као две највеће вредности, за њега немају никакав значај и за њега не представљају ништа.

Дакле, само изрицањем максималне затворске казне према оптуженом може се постићи сврха кажњавања са гледишта специјалне и генералне превенције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Драгољуб Станковић

ПРЕСУДА АНТОНУ ЛЕКАЈУ

Дана, 18.09.2006. године, Веће за ратне злочине Окружног суда у Београду изрекло је пресуду оптуженом Антону Лекају, и огласило га кривим да је као саизвршилац извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва, Члан 142.1, КЗ СРЈ, а у вези са чланом 22 КЗ СРЈ.

Антон Лекај који је у време извршења дела био млађи пунолетник, осуђен је на 13 година затвора. Током судског поступка, суд је утврдио да је оптужени Антон Лекај, током јуна месеца 1999 године, на територији Аутономне Покрајине Косова и Метохије, као члан ОВК, као саизвршилац учествовао у противзаконитом затварању 9 лица ромске националности, силовању једног лица, противприродном блуду над једним лицем, тешком телесном повређивању једног лица, убиству једног лица као и у покушају убиства једног лица, при чему је нечовечним поступањем и мучењем нарушавао телесни интегритет затворених лица. Време које је осуђени Лекај провео у притвору од 17.08.2004, урачунаће се у изречену казну затвора. Против донете пресуде дозвољена је жалба која не задржава извршење решења.